

Raymond van het Groenewoud | Memoires van een balmuzikant**

Waar: De Roma Borgerhout

Wanneer: vrijdag 20 januari 2012

Na de lancering van zijn cd "De laatste rit" was er dan eindelijk de start van zijn nieuwe theatertour: "Memoires van een balmuzikant". Raymond van het Groenewoud combineerde zijn meest recente liedjes met anekdotes uit het prille begin van zijn carrière, de periode waarin hij als organist in een balorkest parochiezalen mocht entertainen met "Whiter shade of pale". De show werd een mix van oud en nieuw werk, van melancholie en pure pret. Raymond bleef trouw aan zichzelf en bracht zijn nummers in zijn eigenwijze stijl. Zoals gewoonlijk had hij lak aan conformisme en stond hij weer lekker plezier te maken op de planken.

Raymond van het Groenewoud opende met "Aan de meet". Gwen Cresens zorgde met zijn accordeon voor de zachte, melancholische muzikale ondersteuning terwijl Raymond heel stil en ingetogen zijn liedje de zaal in zong. Omdat er met back light werd gewerkt, zagen we enkel het silhouet van Raymond en zijn muzikant. De combinatie van deze elementen gaven het geheel een erg pure en breekbare indruk. Een zin als: "t Gaat er niet om hoe snel ik reed en evenmin hoe ik zal rijden, maar 'k zal mezelf zijn aan de meet." kreeg zo extra diepgang mee.

En die belofte om zichzelf te zijn, maakte Raymond van het Groenewoud meer dan waar, want twee nummers later stond hij vrolijk enthousiast mee te dansen op het ritme van "Bostella". Hij liet er geen twijfel over bestaan: hij had er zin in vanavond. Het publiek reageerde echter nogal lauw, maar de kracht van het applaus gaf toch aan dat ook zij het een leuk feestje vonden.

En dan werd het podium gehuld in paars licht met één nauwe, witte spot gericht op Raymond en zijn gitaar voor het meest zelfrelativerende nummer van zijn nieuwste cd: "Goeiemorgen ouwe rotkop". Het werd opnieuw een erg stille en sobere uitvoering waarbij de stem van Raymond van het Groenewoud duidelijk veel minder gepolijst klonk dan op de cd. Een zeer sterke vertolking waar de zaal duidelijk van onder de indruk was. Raymond brak achteraf de ernstige sfeer door met net iets te veel vuur te verkondigen: "Ja, nu ben ik oud, maar vroeger ... vroeger was ik jong."

En prompt kwamen de verhalen van toen naar boven. Hoe hij zijn eerste orgel kocht om "Whiter shade of pale" te kunnen spelen met het balorkest. Hoe het nummer "G.L.O.R.I.A." de zaal kon doen meezingen en dat blijkbaar nu nog altijd kon. En hoe de "La Bamba" steevast gebruikt werd om het publiek te ontdooien en volk op de dansvloer te krijgen. Stuk voor stuk erg vermakelijke anekdotes.

Er werden niet alleen liedjes van zijn laatste schijfje gespeeld, maar ook enkele oude bekende passeerden de revue. "Het verschil met mijn vriend Jan", "Het is zo lekker" en "Warme dagen" bleken ideaal om de stemming er in te brengen. Vooral de baslijn die Ben Faes verzorgde tijdens "Het is zo lekker" bleef heerlijk in het oor hangen en je werd er spontaan vrolijk van.

Om tijdens deze voorstelling toch ook een lans te breken voor een bevolkingsgroep die vaak over het hoofd wordt gezien, besloot Raymond van het Groenewoud, tot grote vreugde van het publiek, het geëngageerde nummer "Help de rijken" te brengen. Het publiek floot vrolijk mee op de melodie van deze kostelijke satire.

"Zoals gewoonlijk" was misschien wel het meest geladen lied uit de voorstelling. Het is Raymonds vertaling van het nummer "Comme d'habitude" van Claude François dat bij ons beter gekend is als "My way". Hij bracht het op zijn unieke manier en dat gaf het lied juist extra kracht. Gezeten achter zijn piano, begon hij erg zacht aan dit nummer. Het podium was donker en er scheen een witte spot op Raymond. De start was bijna a capella met maar af en toe een noot op de piano om de melodie te ondersteunen. Geleidelijk ging hij meer noten van de melodie ook effectief spelen en nam ook de kracht van zijn stem toe. Het vocale stuk werd steeds grover tot

op het punt van roepen toe. De emotie van de tekst werd zo extra geaccentueerd. Tijdens deze furie in de gevoelens kwam er ook meer licht op het podium om vervolgens terug helemaal stil te vallen en terug te keren naar de situatie bij de start. Het was een erg speciale uitvoering: qua zang niet echt mooi, maar wel erg bijzonder en vooral heel sterk.

De voorstelling werd afgesloten met "Maanlicht". De bedoeling was dat de muzikanten het podium zouden verlaten en dat het publiek dan naar de vrolijke outro zou blijven luisteren om zo met deze aanstekelijke melodie in het hoofd vervolgens de zaal te verlaten. Dit was een kleine misrekening van Raymond. Het publiek wilde duidelijk meer en bleef net zo lang applaudisseren tot hij terugkwam om nog één nummertje te doen. De ode aan de opblaaspop werd uit volle borst meegezongen en het publiek keerde nu wel tevreden huiswaarts. Raymond van het Groenewoud mocht eindelijk iets gaan drinken.

Na de voorstelling waren de meningen over dit optreden toch verdeeld. Kan Raymond er nog mee weggkomen om zijn liedjes zo slordig te zingen of moet hij toch meer moeite doen om de zangkwaliteit te garanderen? Over de beleving van het optreden was iedereen het echter roerend eens: het was weer de moeite waard om te komen kijken! En Raymond van het Groenewoud had woord gehouden ... hij was zichzelf tot aan de meet.

< Sascha Siereveld >

De setlist:

1. Aan de meet
2. Moment
3. Bostella
4. Goeiemorgen ouwe rotkop
5. Whiter shade of pale / G.L.O.R.I.A.
6. Het verschil met mijn vriend Jan
7. Ik onthou het niet
8. Jouw liefde
9. In de gracht
10. Louis Waltz (instrumentaal)
11. Zoals gewoonlijk
12. Het is zo lekker (zonder zwart gemoed)
13. Omdat ik van je hou
14. Help de rijken
15. De maan is verhuisd (instrumentaal)
16. Het meisje van je droom
17. Warme dagen
18. Ik ben God niet
19. Moedertaal
20. Lied van de zee
21. Kind van het weekend
22. Het gaat om ons

Bis:

1. Maanlicht
2. Opblaaspop